

imod, at der gjordes en saadan Forskel paa Forsørgere og Ikke-Forsørgere, men for mit eget Vedkommende skal jeg sige, at jeg vilde være meget betænkelig derved, fordi jeg frygter, at de ugifte, Mænd eller Kvinder, vilde blive foretrukket fremfor de Personer, der har Familie at forsørge. Og man maa jo gøre sig det klart, at naar Staten gaar foran med et Eksempel som dette, vilde de private Virksomheder ufejlbarligt følge efter.

Det er mig naturligvis klart, at lige Løn for lige Arbejde vil betyde en overordentlig farlig Konkurrence for Kvinderne, i mange Tilfælde vil Mænd blive foretrukket for Kvinder, men den Retfærdighed, der ligger i Princippet, vil for os opveje Vanskelighederne. Man har drøftet den Mulighed, at Kvinderne paa Grund deraf vil blive skubbet ud af Arbejdsmarkedet. Det er dog vist en umulig Tanke, at de hundrede Tusinder af Kvinder i alle mulige Erhverv, med Uddannelse hertil, skulde kunne trænges ud. Jeg tror hverken, at Kvinderne skal frygte derfor, eller, at Mændene skal haabe det. Kvinderne kan ikke undværes, der er simpelthen ikke Mænd til at erstatte dem. Og hvorledes skulde man kunne undvære dem i en Tid, hvor Raabet lyder højt om Arbejde og mere Arbejde, om øget Produktion, om stærkere anspændt Ydeevne? Skulde man i et saadant Øjeblik kunne vrage en stor Hær af Arbejdere? De Kvinder, der muligvis vil blive trængt ud, tænker jeg, bliver dem, der er gaaet ind i et eller andet Arbejde, fordi de ønsker lidt Beskæftigelse eller lidt større Lomme-penge, og jeg ser ikke nogen større Ulykke i, at disse bliver konkurreret ud.

Efter disse korte Bemærkninger vil jeg gerne paa egne og mange Kvinders Vegne bringe den høje Regering med særlig Adresse til den højtærede Finansminister en Tak, fordi den har medvirket til, at vi Kvinder naar et saa langt og vigtigt Skridt frem paa vor Vej til Ligeberettigelse med Mændene, og jeg vil bringe en Tak til Lønningskommissionen og indenfor den det kvindelige Medlem, som med saa stor Dygtighed og med saa godt Resultat har arbejdet for vor Sag.

Finansministeren (Brandes): Fra alle Sider har der været en saadan Tilslutning til dette Lovforslag, at det kan ventes hurtigt og saa at sige uændret gennemført i dette høje Ting, og jeg kunde for saa vidt spare mig yderligere Bemærkninger her i Dag. Imidlertid synes jeg

dog at skyldte nogle Bemærkninger til de ærede Ordførere.

Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing), som førte Ordet paa Partiet Venstres Vegne, og som kommer, hvad andre allerede har omtalt, med den Kyn-dighed, som et Medlem af Lønningskommissionen kan bringe med til denne Forhandling, dvælede ved Venstres Stilling i Folketinget, saaledes som denne havde vist sig overfor Spørgsmaalet om Forhøjelse af alle de tre Tillæg, der ydes til Lønnen. Partiet Venstre har jo, som det ærede Medlem nævned, i Folketinget kun villet være med til at forøge Dyrtidstillægget, men afslaaet at gaa med til andet, og det ærede Medlem anførte som Grund til dette ikke alene dette, hvad jeg giver ham ganske Ret i, at Forslaget, som det forelaa, var et forsvarligt Forslag, men ogsaa Hensynet til Statskassen. Allerede i Folketinget tillod jeg mig at bemærke, at naar man gik med til Dyrtidstillæggets Forøgelse, indrømmede man ogsaa fra Partiet Venstres Side, at der dog kunde ændres ved Forslaget paa Grund af Prisstigning, Dyrtidsforhold, saaledes som Udviklingen er foregaaet i de sidste Maaneder, og det bliver da en Skønssag, hvorvidt man vil gaa.

Men naar det ærede Medlem anfører ganske særligt Hensynet til Statskassen og, om end i milde Ord — det skal jeg indrømme —, bebrejdede mig, at jeg ikke som Finansminister standsede Lønningsstigningen ved en Art Magtsprog, som skulde lyde derpaa, at Staten ikke kunde magte mere, saa har jeg dog nogle Bemærkninger dertil at gøre. For det første den, at naar det gælder en Udgift paa 200 Mill. Kr. — og det maa jeg gøre hele Lønningskomplekset med alt, hvad derhen hører, op til —, saa vil selve denne Forøgelse paa 10 eller 12 Mill. Kr. ikke være af samme Betydning, som den ellers vilde være. Og dernæst den, at Tjenestemændenes Fordringer, som de mødte med overfor Rigsdagen, efter at Lovforslaget var forelagt og Lønningskommissionen havde endt sit Arbejde, naaede, naar man regner det sammen, op til et Beløb af omtrent 38 Mill. Kr. udover, hvad Lovforslagets Udgift var, at Lønningsudvalget dernæst tog Hensyn til Tjenestemændenes Krav og stillede mig overfor Spørgsmaalet om en forøget Udgift gennem Tillæg til Tillægene, og at man ved Forhandling med Tjenestemændene efter at disse først havde bragt deres Fordringer ned til 28 Mill. Kr. og jeg havde